

и черкези... Да си живъ и здравъ, Огняновъ, за хлѣба, а то щѣхъ да паднж...

Едвамъ сега Огняновъ се поуспокои. Той видѣ че се е спасилъ само по едно чудо, каквото не веднжжъ сждбата е правила за него.

— Кждѣ отивате сега?

— Ще минемъ за Влашко. А ти?

— Отъ три деня съмъ трыгнжлъ за Бѣла-Черкова, и виждате до дѣ съмъ стигнжлъ...

Единтътъ клисурецъ се обади.

— Хитри синковци излѣзохж бѣлочерковчане: мируватъ си хорицата...

Тия думи се казахж съ ядъ. Не толкосъ отъ гнѣвъ, че Бѣла-Черква не станжла, колкото отъ досада, че и тя не е испатила, както другитѣ. Человѣшката природа е такава, уви... Бѣднитѣ по-лесно се прѣнасятъ, когато знаемъ, че и другитѣ теглжтъ отъ тѣхъ, па били и приятели, и свои. Въ това жестоко чувство, силно развито въ нашата душа, стои и стимултъ на оня героизмъ у войника, който го прави да лети въ боя и да се не стрѣска отъ смъртта, която коси на лѣво и на дѣсно. Остави тоя герой единъ, изложенъ на опасността и той ще бѣга въ нанически страхъ. И една наша поговорка казва: „Щото е до цѣлъ свѣтъ, то е свадба“.

— Какво знаете за Бѣла-Черкова? попита Огняновъ.

— Нели ти казваме... хитри излѣзохж... Само ние се намѣрихме да освобождаваме българското царство!

— А при всичко това чудно нѣщо, готовността въ Бѣла-Черква бѣше тѣй голѣма!... думаше си Огняновъ замислено.

— Я се остави, холанъ, то по-добрѣ, че уцѣлѣхж... каква файда че щѣхж да изгоржтъ?

— Бе що чудо села станахж на пепель, обади се другъ, ти виждà ли какъ свѣти нощесъ небето?

— Виждахъ, отговори Огняновъ мрачно.